

[Waldorff]

ville søge en løsning i forbindelse med overenskomstfornyelsen i 1979. Man måtte forstå det sådan, at når Det kgl. Teaters målsætningsudvalg skulle behandle skræddernes problemer på Det kgl. Teater, og når man så konklusionen, nemlig at målsætningsudvalget anbefalede, at skrædderne kom ind under statens almindelige håndværkeroverenskomst, så var de i deres gode ret til at forvente, at deres krav faktisk også ville blive imødekommet i forbindelse med denne overenskomst. Det, som sker, er, at staten konstant henviser til overenskomstforlængelseslove, som man selv står bag ved. Derved sker der faktisk det, at man ved den ene overenskomstforlængelse efter den anden forhindrer folk i at få løst de problemer, som de faktisk står i.

Jeg mener, man med rimelighed stadig væk kan tale om, at skrædderne er blevet ført bag lyset, og at man sluttede forliget i 1978 på et falsk grundlag. Jeg mener, at skrædderne er i deres gode ret til at forvente en løsning af problemet, også i betragtning af at kulturministeren bakker dem op. Det kgl. Teaters ledelse har gjort det i flere omgange, og man har både fra kulturministeriets side og fra Det kgl. Teaters side understreget, at man selvfølgelig ikke kan forvente, at folk skal blive og udføre et højt kvalificeret arbejde, når man igennem 6 år – og jeg kan forstå efter det seneste svar, at man heller ikke kan love noget ved næste overenskomst, altså bliver det igennem 9 år – står uden mulighed for at få ændret sin overenskomst.

Der er ingen som helst saglig begrundelse for, at staten ikke går ind på at ansætte skrædderne efter statens almindelige håndværkeroverenskomst, eftersom det arbejde, der udføres, typisk er arbejde, som bør aflønnes under en sådan overenskomst. Jeg finder det særdeles mærkværdigt, at finansministeren blot generelt henviser til, at det kan han ikke gøre, fordi den lov, som er vedtaget i 1979, forhindrer ham i det. Det er jo finansministeren selv, der står bag den lov. Det drejer sig om statens politiske vilje til at løse disse lavtlønsproblemer.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Her har vi med lysende klarhed et eksempel på, at det er uretfærdigt, at man lovgiver

på den måde om vore overenskomster, for det har man altså ikke forstand på herinde. Nu har disse mennesker altså måttet finde sig i i 6 år ikke at kunne komme videre, og kommer der et nyt forslag her til marts måned, kan de forvente, at de skal vente endnu længere.

Det, der bringer mig herop, er, at ministeren siger, at man selvfølgelig skal overholde loven. Så vidt jeg erindrer, kom der i forbindelse med lønstoploven i december måned et svar på et spørgsmål, der lød nogenlunde sådan, at lønstoploven ikke betød en hindring for, at man kunne indgå nye overenskomster. Jeg tror, at hvis der var vilje til at finde en vej her, så kunne man gøre det, måske ved at gennemgå de tre indgreb, der har været i overenskomsterne, og finde et hul, sådan at skrædderne kunne få disse penge. Når der bliver sagt, at der er penge på budgettet for Det kgl. Teater, så begriber jeg ikke helt, at det ikke kan lade sig gøre, at disse mennesker kan få den smule lønforhøjelse, som de kræver.

Finansministeren (Svend Jakobsen):

Jeg forstår meget vel fru Lilli Gyldenkil- des bekymring over, hvis folketinget skulle til at udforme overenskomsterne. Derfor er det da også en betryggelse, at skræddere og syersker ved Det kgl. Teater er ansat under en overenskomst indgået mellem Dansk Beklædnings- og Textilarbejderforbund og finansministeriet.

Fru Lilli Gyldenkilde siger, at hun ikke forstår, når der er penge på Det kgl. Teaters budget, at man ikke kan bruge dem efter for-godtbefindende – altså i denne sammenhæng til at forhøje lønningerne for denne gruppe. Vi er altså i den situation – enten hr. Waldorff kan lide det eller ikke – at vi lever med en lovgivning vedtaget her i folketinget, som har fastlagt overenskomsterne for den periode, vi er inde i.

Når jeg har sagt det, vil jeg gerne tilføje, at der er ikke noget nyt i, at en styrelse, en kommunes ledelse eller andre bakker medarbejdere op i deres synspunkter. Vi hørte så sent som i aftes fire borgmestre fra jyske byer fortælle, at de da meget vel kunne forstå og ville støtte krav om forhøjelse af lønningerne til meget store grupper af ansatte i de pågældende kommuner. Det synes jeg ikke er